

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

vertigo

KATHARINE MCGEE

vertigo

ÎNĂLȚIMI AMEȚITOARE

Traducere din limba engleză și note de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

EPICWAVE

Editura Epica, București, 2019

PROLOG

Aveau să treacă multe ore înainte ca trupul neînsuflețit al fetei să fie găsit.

Era târziu. Atât de târziu, încât puteai spune că era devreme. Ora fantastică, fermecată și crepusculară care desparte sfârșitul unei petreceri de începutul unei noi zile, ceasul când granițele realității se estompează și aproape orice pare posibil.

În apă, fata plutea cu fața în jos. Deasupra ei se înălța un oraș impresionant, în care luminile asemenea unor licurici se vedeau din loc în loc, fiecare strălucire anunțând existența unei persoane, o fărâamă fragilă de viață. Luna urmărea totul cu nepăsare, ca ochiul unui zeu antic.

Scena părea înșelător de liniștită. Apa o cuprindea pe față ca un văl întunecat și netulburat, dând impresia că doar se odihnea. Șuvițele de păr îi încadrau chipul într-un nor catifelat. Pliurile rochiei i se lipeau cu îndârjire de picioare, parcă vrând să o protejeze de răcoarea de dinaintea zorilor. Însă fata nu avea să mai simtă niciodată frigul.

Ținea un braț întins de parcă ar fi vrut să atingă o persoană iubită sau, poate, să alunge vreun pericol secret, ori chiar în semn

de regret. În prea scurta ei viață, fata cu siguranță făcuse greșeli, dar nu ar fi putut anticipa că toate aveau să o împresoare în acea seară.

La urma urmei, nimeni nu se duce la o petrecere așteptându-se să moară.

PROLOG

MARIEL

Cu două luni în urmă

În dormitorul ei înghesuit, de la etajul 103 al Turnului, Mariel Valconsuelo stătea așezată turcește pe cuvertura matlasată. Doar câțiva metri de spațiu și doi-trei pereți de oțel o despărteau de mulțimea de oameni care o înconjura din toate direcțiile: mama ei în bucătărie, grupul de copii care alergau pe hol, vecinii de alături, care se certau din nou, înverșunat și cu voce scăzută. Însă Mariel nu le dădea deloc atenție, așa că, pentru ea, era ca și cum ar fi fost singură în tot Manhattanul.

Se aplecă înainte, strângând la piept vechiul iepuraș de pluș. Strălucirea slabă a unei holograme cu transmisie proastă îi juca pe chip, luminându-i nasul acvilin și ochii negri, plini de lacrimi.

În fața ei licărea portretul unei fete cu păr blond-căpșună și privire pătrunzătoare. Irisurile ei erau împrestrițate de stropi în nuanța ambrei. Pe buze îi juca un zâmbet, ca și când ar fi știut un milion de secrete pe care nimeni nu le putea ghici. Probabil că era adevărat. În colțul imaginii se vedea un logo mic și alb:

ANUNȚURI MORTUARE *INTERNATIONAL TIMES*.

„Astăzi plângem moartea lui Eris Dodd-Radson” — așa începea necrologul narat de actrița preferată a lui Eris. Mariel se întreba ce sumă absurd de mare plătitese domnul Radson pentru *asta*. Tonul actriței era mult prea vesel pentru respectivul subiect; la fel de bine ar fi putut să vorbească despre exercițiile ei de fitness preferate. „Eris ne-a fost răpită în urma unui accident tragic. Avea doar șaptesprezece ani.”

Accident tragic. Asta-i tot ce ai de zis când o fată cade de pe acoperiș, în condiții suspecte? Probabil părinții lui Eris voiau ca lumea să știe că fiica lor nu se aruncase. De parcă oricine o cunoscuse ar fi crezut-o în stare să facă așa ceva.

De când începuse să fie difuzat, în urmă cu o lună, Mariel urmărise necrologul de nenumărate ori. Învățase cuvintele pe de rost. O, da, îl ura — videoclipul era prea rafinat, prea atent produs și știa că, în mare parte, era o minciună —, însă nu avea nimic altceva care să-i aducă aminte de Eris. Așa că Mariel își îmbrățișă jucăria veche și ponosită și continuă să se tortureze vizionând videoclipul cu iubita ei, care murise prea tânără.

Holograma începu să redea înregistrări video care o înfățișau pe Eris la diverse vârste: când avea doi ani și dansa într-un costum de balerină de o culoare aprinsă; o fetiță pe schiuri de un galben strălucitor, alunecând pe panta unui munte; o adolescentă în vacanță cu părinții ei, pe o plajă fabuloasă și scăldată de soare.

Nimeni nu-i dăruise niciodată un costum de balerină lui Mariel. Zăpadă văzuse doar când se aventurase prin oraș sau pe terasele publice de acolo, de la etajele inferioare. Chiar dacă viața ei era foarte diferită de a lui Eris, aceste diferențe nu contaseră cât timp fuseseră împreună.

„Eris lasă în urmă doi părinți iubitori, Caroline Dodd și Everett Radson, dar și pe mătușa ei, Layne Arnold, pe unchiul Ted Arnold, pe verișorii Matt și Sasha Arnold și pe bunica din partea

tatălui, Peggy Radson.” Nicio referire la iubita ei, Mariel Valconsuelo, deși, dintre toți amărății ăia, Mariel era singura care o iubise cu adevărat — cu excepția mamei lui Eris.

„Ceremonia de înmormântare va avea loc marți, 1 noiembrie, la Biserica Episcopală Sf. Martin, la etajul 947”, continuă actrița, reușind în cele din urmă să folosească un ton ceva mai serios.

Mariel participase la ceremonia religioasă. Stătuse în partea din spate a bisericii, ținând un rozariu în mâini și încercând să nu țipe la vederea sicriului de lângă altar. Situația asta avea ceva nemilos de definitiv.

Urmă un instantaneu: Eris pe o bancă, la școală, cu picioarele elegant încrucișate sub fusta în carouri a uniformei și râzând, cu capul lăsat pe spate.

„Puteți face donații în amintirea lui Eris în noul fond de burse al Academiei Pregătitoare Berkeley, bursa memorială Eris Dodd-Radson pentru elevi defavorizați, cu situații speciale relevante.”

Situații relevante. Mariel se întreba dacă faptul că era îndrăgostită de fata moartă, în numele căreia se acorda bursa, putea fi considerat o situație relevantă. Ar fi vrut să candideze pentru această bursă chiar și numai pentru a demonstra cât de depravați erau oamenii aceia, dincolo de strălucirea banilor și a privilegiilor lor. Bursa i s-ar fi părut ridicolă lui Eris, având în vedere că nu se arătase niciodată cătuși de puțin interesată de școală. Un drum cu mașina la balul de absolvire ar fi fost mai în stilul ei. Nimic nu-i plăcea lui Eris mai mult decât o rochie veselă și scânteietoare — poate doar o pereche de pantofi pe măsură.

Mariel se aplecă înainte și întinse o mână, de parcă ar fi vrut să atingă holograma. Ultimele secunde ale necrologului înfățișau mai multe imagini în care Eris râdea cu prietenele ei — o blondă, Avery, și alte câteva fete ale căror nume Mariel nu și le amintea.

Libris
Respect pentru oamenii și cărți

Iubea această parte a videoclipului pentru că Eris părea atât de fericită; și totuși o detesta deoarece Mariel nu apărea acolo.

Logoul companiei de producție traversă rapid ultima imagine și apoi holograma se stinse.

Iată povestea oficială a vieții lui Eris, purtând pecetea blestemată a firmei *International Times*, iar Mariel nu apărea nicăieri în ea. Fusese eliminată din poveste, discret, de parcă Eris nu ar fi cunoscut-o niciodată. O lacrimă tăcută îi alunecă pe obraz.

Pe Mariel o îngrozea gândul de a o uita pe singura fată pe care o iubise vreodată. Se trezise în miez de noapte, panicată că nu mai putea să vadă în minte modul în care zâmbea Eris sau cum pocnea energic din degete când îi venea o idee nouă. De aceea urmărea Mariel videoclipul iar și iar. Nu putea să renunțe pentru totdeauna la ultima ei legătură cu Eris.

Mariel se lăsă să cadă din nou pe perne și începu să spună o rugăciune.

În mod normal, rugăciunile o calmau pe Mariel, îi linișteau mintea agitată. Dar în ziua aceea se simțea împrăștiată. Gândurile ei săreau în toate părțile, alunecoase și repezi ca aerocabinele de pe autostradă, și nu se putea opri asupra niciunuia.

Poate că ar fi fost mai bine să citească din Biblie. Se întinse după tabletă și deschise textul, selectând roțița albastră care alegea un verset, la întâmplare. Clipi șocată când văzu selecția: *Deuteronomul*.

„Să nu-l cruțe ochiul tău, ci să ceri suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior. Cu răul pe care îl va face cineva aproapelui său, cu acela trebuie să i se plătească.”¹

¹ *Deuteronomul*, 19:21, Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2002, p. 216. (N. red.)

Mariel se aplecă înainte, strângând între degete marginile tabletei.

Moartea lui Eris nu era un accident provocat de beție. Fata știa asta într-un mod visceral, primitiv. Eris nu băuse în noaptea aceea. Îi spusese lui Mariel că trebuia să „ajute o prietenă” și apoi, dintr-un motiv necunoscut, urcase pe acoperișul de deasupra locuinței lui Avery Fuller.

Și Mariel nu o mai revăzuse niciodată.

Ce se întâmplase cu adevărat în aerul rarefiat și rece, la o înălțime de neimaginat? Mariel știa că existau martori oculari care confirmau versiunea oficială, conform căreia Eris fusese beată și își murise alunecând de pe margine. Însă cine erau acești martori?

Cu siguranță, Avery se număra printre ei, dar câți alții mai existau?

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Cuvintele îi tot răsuna în minte ca niște chimvale¹.

Cădere pentru cădere, adăugă o voce lăuntrică.

¹ Vechi instrument muzical compus din două talere de aramă care erau lovite unul de celălalt.

LEDA

— Ce decor preferi astăzi, Leda?

Leda Cole știa că nu era o idee bună să-și dea ochii peste cap. Se cocoțase, dreptă ca o lumânare, pe canapeaua gri a psihologului. Refuza să se întindă pe ea, indiferent de câte ori o invita doctorul Vanderstein. Dacă el credea că, odată aflată la orizont, s-ar fi deschis în fața lui, se înșela.

— Asta e bun.

Leda își atinse încheietura și închise fereastra-hologramă care apăruse în fața ei, afișând zeci de variante de decor pentru pereți: o grădină englezească de trandafiri, un peisaj fierbinte din Sahara, o bibliotecă primitoare. Leda alese decorul obișnuit și anost, cu pereți bej și cu un covor de culoarea vomei. Știa că probabil invitația doctorului de a alege decorul era un test pe care îl tot pica, dar faptul că-l forța să-și petreacă o oră cu ea în spațiul acela deprimant îi provoca o plăcere perversă. Dacă ea era nevoită să îndure această ședință, atunci și el trebuia să o facă.

Ca de obicei, doctorul nu îi comentă decizia. În schimb, o întrebă:

— Cum te simți?

Vrei să știi cum mă simt? gândi Leda furioasă. Pentru început, fusese trădată de cea mai bună prietenă a ei și de singurul băiat la care ținuse vreodată cu adevărat, cel cu care își pierduse virginitatea. Acum, cei doi alcătuiau *un cuplu*, chiar dacă erau frați prin adopție. În plus, Leda își prinsese tatăl înșelându-i mama cu una dintre colegele ei de clasă — Leda nu putea să o considere prietenă pe Eris. Și pe urmă Eris *murise* din cauză că Leda o împinsese din greșală de pe acoperișul Turnului.

— Bine, spuse ea aspru.

Dacă voia să scape ușor de ședința aceea, știa că trebuia să dea un răspuns mai elaborat. Leda fusese internată la o clinică de reabilitare; știa deja replicile. Inspiră adânc și mai încercă o dată.

— Vreau să spun că sunt în proces de recuperare, având în vedere situația. Nu-i ușor, dar sunt recunoscătoare că am sprijinul prietenilor mei.

Ledei nu îi păsa cu adevărat de niciunul dintre aceștia. Aflase pe propria piele că nu putea să aibă încredere în ei.

— Ai vorbit cu Avery despre ce s-a întâmplat? Știu că era acolo sus, cu tine, când Eris a căzut...

— Da, eu și Avery vorbim despre asta, îl întrerupse repede Leda.

Pe naiba! Avery Fuller, așa-zisa cea mai bună prietenă a ei, se dovedise a fi cea mai rea dintre toți. Însă Ledei nu-i plăcea să audă vorbindu-se despre ce i se întâmplase lui Eris.

— Și asta te ajută?

— Da.

Leda așteptă ca doctorul Vanderstein să-i adreseze o altă întrebare, dar acesta se încrunta, privind în gol, parcă analizând o proiecție văzută numai de el. Fetei i se făcu brusc greață. Dacă doctorul o testa cu detectorul de minciuni? Doar pentru că nu le vedea, nu însemna că încăperea nu era echipată cu nenumărate

scanare de monitorizare a funcțiilor vitale. Poate chiar în clipa aceea îi urmărea pulsul sau tensiunea arterială, care, probabil, aveau valori exagerate.

Doctorul oftă exasperat.

— Leda, vii la ședințe de terapie încă de la moartea prietenei tale, dar degeaba. De ce crezi că ai nevoie ca să te simți mai bine?

— Dar *mă simt* mai bine! protestă Leda. Și asta mulțumită dumneavoastră.

Îi zâmbi ușor lui Vanderstein, dar el nu o credea.

— Observ că nu îți iei medicamentele, spuse el, schimbând subiectul.

Leda își mușcă buza de jos. Nu luase nimic în ultima lună, nici măcar o pastilă de xenperheidren sau vreun antidepressiv, nici măcar un somnifer. După ce se întâmplase pe acoperiș, nu mai îndrăznea să consume nicio substanță artificială. Poate că Eris fusese o scorpie ahtiată după bani și distrugătoare de căsnicii, dar Leda nu intenționase niciodată să...

Nu, își aminti ea, încleștându-și pumnii. Nu am omorât-o. A fost un accident. Nu este vina mea. Nu este vina mea. Repeta propoziția la nesfârșit, ca pe mantrele yoga pe care le intonase altădată la Silver Cove.

Poate că, dacă o repeta îndeajuns de mult, s-ar fi adevărit.

— Încerc să-mi revin singură, luând în considerare trecutul meu și așa mai departe.

Leda ura să aducă în discuție perioada petrecută la clinica de reabilitare, dar începea să se simtă încolțită și nu mai știa ce altceva să spună.

Vanderstein dădu aprobator din cap, cu un fel de respect.

— Înțeleg. Dar, fiindcă urmează să te înscrii la facultate, e un an important pentru tine și nu vreau ca această... situație să-ți afecteze rezultatele școlare.

Nu este o simplă situație, gândi Leda cu amărăciune.

— Potrivit computerului din camera ta, nu dormi bine. Încep să mă îngrijorez, adăugă Vanderstein.

— De când îmi monitorizați computerul din cameră? strigă Leda, lăsând deoparte, pentru moment, tonul calm, netulburat.

Doctorul avu eleganța să pară jenat.

— Monitorizez doar informațiile despre somnul tău, explică el repede. Părinții tăi au fost de acord. Credeam că te-au informat...

Leda dădu scurt din cap. Avea să discute cu părinții ei mai târziu. Doar pentru că încă era minoră, nu însemna că aveau dreptul să-i încalce intimitatea.

— Vă asigur că sunt bine.

Vanderstein tăcea din nou. Leda aștepta. Ce altceva mai putea să facă? Să-i autorizeze toaleta pentru testarea urinei, ca în centrul de reabilitare? Ei bine, n-avea decât; nu ar fi găsit absolut nimic.

Doctorul atinse ușor un dozator din perete, din care alunecară două pastile. Erau de un roz vesel — culoarea jucăriilor pentru copii sau a băuturii preferate a Ledei, cu gheață și aromă de cireșe.

— Sunt niște somnifere fără rețetă, cele mai ușoare. Ce-ar fi să iei o pastilă în seara asta, dacă nu reușești să adormi?

Se încruntă. Probabil că medicul observase cearcănele ei, fața ei ascuțită, mai trasă ca de obicei.

Avea dreptate, desigur. Leda *nu* dormea bine. Se temea să adoarmă. Încerca să stea trează cât mai mult posibil, pentru că știa că o așteptau coșmaruri oribile. Ori de câte ori aștepta, se trezea aproape imediat, scâldată într-o sudoare rece, chinuită de amintirile acelei nopți, de ceea ce le ascundea tuturor...

— Sigur.

Ea luă pastilele și le băgă în poșetă.

— Te rog să iei în considerare și celelalte opțiuni: tratamentul nostru de recunoaștere prin lumină sau, poate, tehnica imersiunii în traumă.

— Mă îndoiesc că retrăirea traumei o să mă ajute, având în vedere prin ce am trecut, se răsti Leda.

Nu acordase niciodată încredere teoriei care susținea că retrăirea momentelor dureroase în realitatea virtuală te ajută să le depășești. Și nici nu dorea ca vreun dispozitiv să i se strecoare în minte, ca nu cumva să găsească amintirea care zăcea îngropată acolo.

— Cum rămâne cu Țesătorul tău de Vise? insistă doctorul. Am putea să-l preîncărcăm cu amintiri declanșatoare din acea noapte și să vedem cum reacționează subconștientul tău. Știi că visele sunt modalitatea prin care creierul tău primitiv încearcă să înțeleagă tot ce ți s-a întâmplat, atât momentele de bucurie, cât și cele dureroase...

Medicul mai spunea ceva, cum că visele sunt „spațiul sigur al creierului”, dar Leda nu mai asculta. Își amintea cum în clasa a noua Eris se lăudase că anulase controlul parental al Țesătorului de Vise și accesase gama completă de vise „pentru adulți”. „Are chiar și o opțiune pentru celebrități”, anunțase Eris în fața celor care o ascultau fascinați, cu un zâmbet plin de înțeles. Leda își amintea cât de stânjenită se simțise auzind că Eris avea vise erotice cu holo-vedete, în vreme ce ea nici măcar nu putea să-și *imagineze* cum e să faci sex.

Se ridică brusc.

— Încheiem ședința mai devreme astăzi. Tocmai mi-am amintit că trebuie să mă ocup de ceva. Ne vedem data viitoare.

Leda ieși repede pe ușa din sticlă mată, flexibilă a clinicii Lyons, situată la înălțime, în partea de est a etajului 833, tocmai când audioreceptorii ei primiră un ton de apel zgomotos și metalic.

Era mama ei. Scutură din cap ca să respingă apelul. Ilara voia să audă cum decursese ședința, să verifice dacă fiica ei era în drum spre casă, pentru cină. Însă în acea clipă Leda nu era pregătită să-i răspundă mamei că totul e bine și frumos. Avea nevoie de un moment pentru sine, ca să-și domolească regretele și gândurile care se urmăreau unele pe celelalte în freamătul sălbatic din mintea ei.

Urcă în liftul local C și ieși din el mai sus, după câteva opriri. Curând, ajunsese în fața unei arcade imense ale cărei pietre fuseseră transportate, rând pe rând, de la vreo veche universitate britanică și pe care enorme litere sculptate alcătuiau cuvintele ȘCOALA BERKELEY.

Leda răsufflă ușurată când trecu pe sub arcadă și contactele i se închiseră automat. Înainte de moartea lui Eris, nu își închipuise că s-ar putea simți recunoscătoare pentru rețeaua tehnologică a liceului ei.

Pașii îi răsunau pe holurile tăcute. Noaptea, pe acolo era sinistru: umbrele albastru-cenușii acopereau totul. Leda trecu repede pe lângă lacul cu nuferi și complexul sportiv, până la ușa albastră de la marginea campusului. În mod normal, camera aceea era încuiată după cursuri, dar Leda avea acces peste tot în școală, mulțumită faptului că făcea parte din consiliul elevilor. Înaintea și lăsă sistemul de securitate să-i scaneze retinele, iar ușa se deschise ascultătoare spre interior.

Nu mai fusese în Observator din primăvara de dinainte, de când cu opționalul de astronomie. Totuși arăta exact așa cum și-l amintea: o cameră circulară imensă, plină cu telescoape, cu ecrane de înaltă rezoluție și cu procesoare de date, pe care Leda nu învățase niciodată să le folosească. O cupolă geodezică se înălța deasupra. În centrul podelei se afla piesa de rezistență: un petic strălucitor de noapte.